

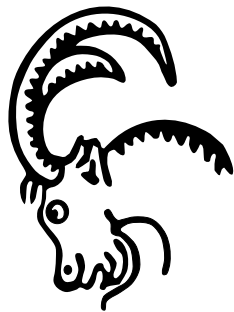
BRÛNSKE-BOCKEN

Nr 114 November 2015

Gruppkorsband till hushållen

Käre läsare av Brûnske-Bocken!

Birgit Södervall

BRÛNSKE-BOCKEN

ANSVARIG UTGIVARE

Birgit Södervall
0570-570 42
b.sodervall@hotmail.com

REDAKTIONSGRUPP

Leif Nyman
0570-911 17
nyman.leif@telia.com

Evy Nordensson
0570-560 98
evy.nordensson@hillking.se

GRAFISK FORM

Stefan Hensdal
0570-522 08
stefan.hensdal@gmail.com

FOTOGRAF

Första sidan:
Midvinter vid Svartåna
Foto: Stefan Hensdal

ANNONSPRISER

Helår-två nummer.
1/4 sida 2 000 kr
1/8 sida 1 000 kr

TRYCK

RAMSTRÖMS TRYCKERI
SUNNE

ROLF ERIKSSON - EN SÅNGFÅGEL HAR TYSTNAT

Vår avhållne medarbetare i Hembygdsföreningen har somnat in efter en tids sjukdom.

Man kan säga att han var något av mr Brunskog. Som skollärare, kantor och körledare här under 27 år, var han känd och uppskattad av många Brunskogsbor.

Efter sina många verksamma år i kyrkan, fick han tid över för annat på Gammelvala. Blev arbets-ledare för Soldattorpet och tjänstgjorde som knekt. Som lärare kom hans historiska kunskaper väl till pass. Alla svenska kungar kunde han på sina fem fingrar liksom knekthållets historia, som han gärna delade med sig av till gammelvalas intresserade besökare. Han förtröttades aldrig att berätta trots sin höga ålder. Välkomnade alla in i stugan med värme och intresse. Gensvaret blev stort för denna ståtliga man i uniform och man kan undra, hur många fotoalbum han sitter i, i Sveriges avlånga land. Han var också mån om att våra ”inlånade” soldatbarn skulle trivas.

Och tänk, under alla dessa år, vid invigningarna av Gammelvala, hur många som lyssnat till hans obligatoriska ”Ack, Värmeland Du sköna...” med oss medarbetare som stått bakom och sjungit med. Rolfs skönsång vid julottan ”O, Helga Natt...” med förstärkning av kyrkokören, kommer att leva kvar länge!

EN

BERTIL HAGLUND

NÄR JÄRNVÄGEN KOM TILL BRUNSKOG – FÖR 140 ÅR SEDAN! Del 5

Flera tillägg har kommit till handlingarna

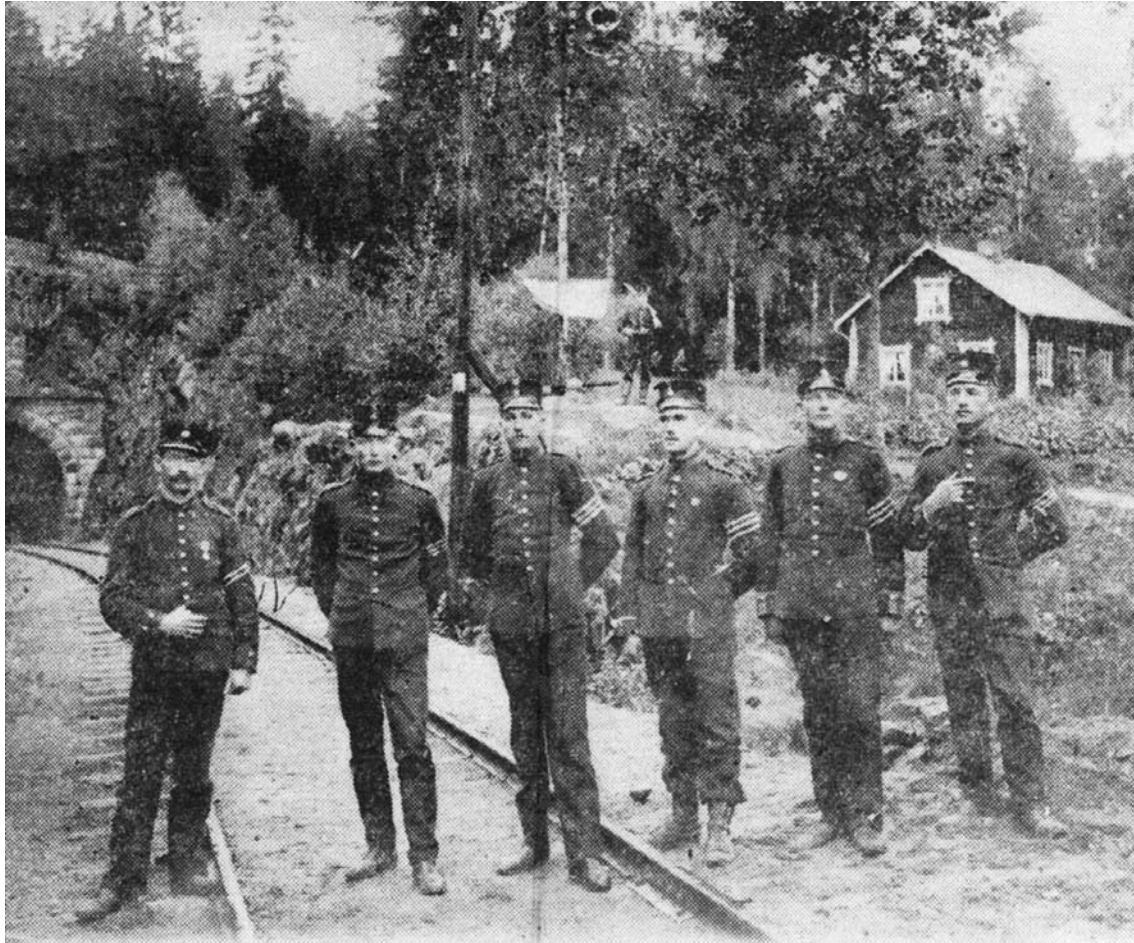
I Brûnske-Bocken nr 107 och del 2, redogjordes för banvaktstugornas tid. Nu tre år senare har en banvaktstuga rivits och det är den i Brunsberg, som förfogades av SJ Fritidsförening i Kil under många år. Fritidsföreningen ville köpa den av Trafikverket, då de inte längre ville ansvara för den. De lade ner mycket arbete för att få köpa detta historiska hus, men varken tjänstemännen på Trafikverket eller kommunpolitikerna i Arvika var intresserade. Trafikverket skylldes till slut på att de kanske skulle komma att använda den gamla tunneln framöver, men det var ju den de gjorde brand- och bombövningar i 2011. Innan rivningen, var en av kämparna, Adam Maxe där och fotograferade banvaktstugan med tillhörande byggnader för publicering i Bocken.

Unionsupplösningen

Inför unionsupplösningen mellan Sverige och Norge 1905 var läget spänt länderna emellan. Bland annat bevakades sabotagemöjliga platser som broar och tunnlar av soldater.

Här är nämnda banvaktstuga intill Brunsbergstunneln. Här var det minsann inte lönt att några tåg försökte slinka in i tunneln utan lov. Det satte de här sex underofficersvolontärerna stopp för. Då unionsförhandlingarna avbröts och normännens extratåg med två lokomotiv och två salongsvagnar ångade tillbaka till Kristiania stod mannarna vid Brunsberg i stram givakt.

Från vänster sett står: Sundkvist från Hammarö, Skogström från Karlstad, Kilgren från Kil, Fernström från Lennartsfors, Melin från Karlstad och Axel Andersson-Reiners från Segerstad.

Samma förhållande gällde vid Gryttomstunneln. Gustaf Alfredsson från Skärmnäs, berättar på ett inspelat band att militären låg och bevakade tunneln och bodde i stugorna runt omkring. De hämtade mjölk på Lycka, Gustafs barndomshem. Som sjuåring minns han mest deras stora blanka knappar i rocken.

Allt från grund till tak.

**Mangskogs
Bygg & Markprodukter AB**

Tel: 0570-91011

mangskogsbyggomarkprod@telia.com

**Banken som påverkar
livsvillkor i bygden**

Vi väljer att ta beslut som gör att vi kan ge bästa möjliga service till den som bor och verkar i västra Värmland. Vår beslutsgrund är betydligt bredare än den kortsiktigt ekonomiska. Vi värnar om vår bygd. Vi tror på en god ekonomisk och social utveckling här, på en bra framtid, helt enkelt!

Välkommen in! Edane 0570-502 02

Westra Wermlands Sparbank

Angående järnvägen berättar han att det dyraste avsnittet mellan Laxå och Charlottenberg var mellan Brunsberg och Arvika. Med först Brunsbergstunnel, järnvägsbanken över Värmeln, ytterligare sprängning vid Nolgårnsberga, fyllning av Skärnmössen, sprängning vid Gryttomstunneln och slutligen ännu en järnvägsbank vid Kyrkviken/Kattviken. Mycket på en kort sträcka.

Det var tätt mellan banvaktstugorna från tunnel till tunnel. Tre i Brunsberg, två i Gunnarsbyn, en i Skärmnäs, en i Krestås, två i Edane, en i Gryttom och en i Ingersbyn.

Krestås banvaktstuga revs ca 1950.
På bilden Hustrun Maria med barnen Karl-Erik och Nils.

Den, som lånat ut fotot, är den under året avlidne Sven-Olof Jarebo, Arvika. Han var född i Krestås banvaktstuga och var yngst i en brödraskara av tre. Fadern Karl Jansson, var dock inte banvakt som tidigare arbetsutövare där, utan järnvägare. Barn nummer två, Nils, föddes också där 1922. Födelsen blev komplicerad, ingen barnmorska var närvarande utan fadern fick agera som sådan. Han upptäckte genast att det inte löpte normalt utan trodde, att det var något fel på barnet. Dessa farhågor hade inte modern, och hade sinnesnärvaro att vägleda mannen. Misstänkte att barnet hade navelsträngen om halsen och bad mannen att skjuta tillbaka barnet, så navelsträngen skulle lossna om halsen, vilken den gjorde och allt gick bra. Sven-Olof föddes sedan 1924 och inte många år efteråt insjuknade mannen i TBC och man fick flytta ifrån Krestås till Arvika. Han dog från barnen när de var 6, 8 och 11 år gamla.

Den nyss avlidna Birgitta Frostvik, Edane har lämnat in en tågresenärs brev från 1957, som hon en gång hittade i sin mors gömmor. Modern Elsa, var för övrigt en flitig och skojfrisk gammelvala-medarbetare i linbastun under många år. Dessa ord passar bra, med tanke på att Edane järnvägsstation under 1980-talet fick utmärkelsen "Sveriges vackrast belägna järnvägsstation." Dessa rader pryder numera en vägg på Pizzerian.

BREV från en Tössehäring

Hemrese 1957

Tåge dāner in i tunnel
ve Brunnsberg
å dä blir kōlmōrt
"tānk om nōn blir mōrda!"
tānker ja å hōller hart
i Alibimagasine

ätter e stōnn brōmser tåge
ve Edane station
Vārmel ligger blank sōm en
nypolera deskbānk
i sōmmersola
d'ā alldeles tōst
inte ett ljud sen tåge stanne
dā sōrrer bare litte tā rōster
frā perrongen
sō hör en dunsera tā dōrrera
som schlōr igen
å sō går tåge

dāner förbi Myrom,
Fōlkes Park, Sāgudden
å sō brer Kōrkvika ut sä
å tåge brōmser in ve station —
hemme
āntligen
ätter två dager i Kallsta.

Thomas Bergquist

MYTER OM GLAS OCH TRÄ I GAMLA FÖNSTER 1 (2)

Under de år Karin och jag jobbade med fönsterrenovering, möttes vi av olika påståenden om varför blåst, gammalt glas var tunnast upptill och att det var täta årsringar som bestämde motståndet mot röta. Jag vill börja i detta nummer med glaset. Blåst glas tillverkades lokalt fram till 1930-talet då Oxelösunds Järnverk började tillverka maskinvalsat glas. På 1970-talet startade Pilkington sin fabrik för det optiskt perfekta planglaset i Halmstad. Numera redan nerlagd.

Blåst glas tillverkades i två metoder: Kronglasmetoden som var äldst och begränsade glasrutans storlek, och cylindermetoden som möjliggjorde större rutor. Kronglasen blåstes via en kula där blåsröret roterades när kulan öppnades, varvid man fick en skiva med en allt tunnare periferi. Det förklarar att rutans storlek blev begränsad, liksom att de kloka personer som skar glaset och monterade det i bågen naturligtvis satte den tjocka delen ner, där vikten skall tas upp. Myten att blåst glas rinner är alltså falsk! Har du sett någon butelj som efter många år ställt sej på sniskan? Man kan se att de riktigt gamla glaset har bågformade linjer i ytan, ett säkert kännetecken på kronglas.

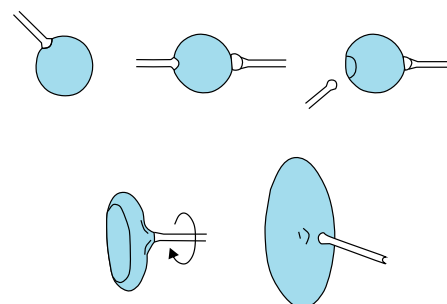
Cylindermetoden bygger också på rotation vid blåsningen men där håller man röret vertikalt, stående på en plattform. På så vis får man en cylinder, som får svalna varefter man skär av toppen och bottenkupan, lägger en rits i längdled, värmer upp ”röret” som när det mjuknar får veckla ut sej på en plan sandbädd. Det måste ha varit skickliga blåsare då det finns glas som är över 1 m på längsta kant! Typiskt för dessa glas är en oregelbunden struktur som påminner om en bucklig yta.

Det fanns många glasbruk runt om i landet, eftersom skonsamma transporter var en stor svårighet. Vi känner ju både Eda och Glava. Jag som växt upp i Karlstad känner ju till Glasberget och fick vid den inventering jag deltog i länets gamla byggnader insikten att även Forshaga haft ett glasbruk!

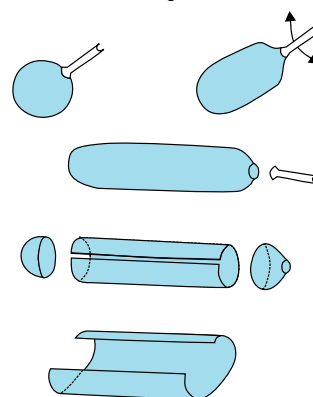
Maskinvalsat glas förstår man direkt via bilden. Om man lutar glaset mot en ljusöppning kan man tydligt se en vågformad regelbunden spegling.

Planglas är dagens optiskt perfekta glas i våra fönster. Numera finns också de s.k. LE-glasen, som fått en kiselbeläggning på en sida, vilket släpper igenom solens kortvågiga strålar med reflekterar de långvågiga värmestrålarna tillbaka in i rummet. Minskar energiförbrukningen ca 25 %. I nästa nummer av Bocken tänkte jag ta i trä!

BLÅST GLAS _ KROGLASMETODEN
Medeltid - ca - 1700-tal

BLÅST GLAS _ CYLINDERMETODEN
T.o.m 1929 i Sverige

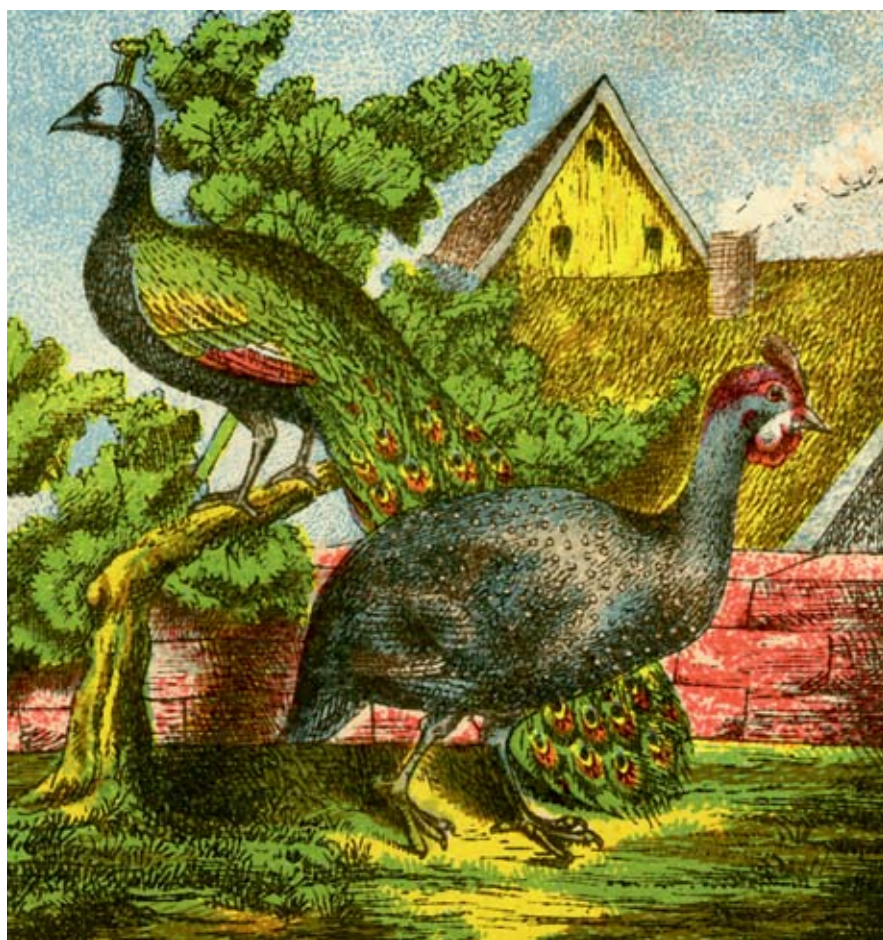

Owe i Krokstad

Personalen vid Forshaga Glashytte med cylinderglas.

PÅFÅGELN

Påfågeln.

Påfågeln härstammar från Ostindien och hålles den i Europa blott till prydnad, han äter gerna hvete, samt allehanda slags frön och insekter, köttet är osmakligt, hufvudet, halsen och bröstet äro glänsande blå, guldgrön och violett, på hufvudet bär han en rörlig fjäderbuske och hans långa stjärtfjädrar ligga fjällartade öfver hvarandra; dessa bestå utaf mycket långa veka, svartgrönt purpurglänsande fibrer med hvita skaft och med blå fläckar, omkring dessa ligga metalliskt glänsande mångfärgade ringar.

När påfågeln begagnas i vapeusköld betyder den mod, höghet och anseende. Hos romrarne ansågs påfågeln som en stor läckerhet, isynnerhet hans hjerna. Nu för tiden begagnas blott fjädrarne.

Så fager fogel fins väl ej
Med färg af blå förgätmigej,
Af gult och silfverhvitt och grönt,
Med hufvud utaf krona krönt
Och stjärt så lång och glittrande,
Att ögat tröttnas vid att se.
Påfågeln går med majestät,
Att han är grann, han känner det —
Dock — sparfvens sång är skönare
Än kungens ibland foglarne.

När dagens första stråle gryr,
En skara foglar rastlöst flyr
Ur skogens mörka gömslen hän
Högt öfver hus och stolta trän.
För hökens klor mer skydd den får
Än ibland skogens täta snår.
När nu är lättadt deras bröst,
De sjunga med sin späda röst
En sång af tack och lof åt den,
Som är de ringes bästa vän.

Barnen på C

X

Rödluvan och vargen.

X

à Gammelvala

X

X

X

OFFERKAST OCH VILSTENAR

Svensktillverkade kyl- och frysrum från
DIN EGEN FABRIK!

FINNEBÄCKS är Sveriges ledande producent av kyl- och frysrum.

Med våra kompletta byggsatser får du lättmonterade, välisolerade rum för alla miljöer och behov.

Du ställer kraven, vi öppnar dörrarna till "din egen fabrik".

 FINNEBÄCKS
www.finnebacks.se

Hårverkstan i Vikene

Ring för tidsbokning!

Öppet även kväll och helg.

Jag finns i verkstaden i Vikene, mellan affären och kyrkan.

073 998 20 40

Dikt av Urban Andersson, Mangskog

Dätte mä Våla... Töbk hô kônstit dä ä!
Ho ha föll aldri vûre sô modern som ho nu ä!
När åra går kan dä väre lätt å hâlke ätter
Men Våla... hon hänger bare mä... bätter å bätter!
Dä ä som om ho pesker ôss å driver på ôss!
Ho fordrer iblann dä omöjlige tå ôss!
Vi ska hinne dä ene å helst åg dä andre,
Sô vi knappt hinner dä vektigerste... som ä Varandre!

Dä ä lätt å gå vilse i elektroniken!
Vesst... nöjd kan en väre... men åg gruvlit besviken!
Ju mer tidsbesparingsmaskiner gönnom åra vi ha fått,
Desto mer ska vi hinne... får bare mer å mer brått!

På Gâmmelvåla minns vi e ti när allt geck tongt.
Skulle en övverleve da feck en ta`t litte longt!
Da levde di så tongvinnt... år ätter år!
Att dä va ett slit... dä ä nôe vi förstår.
På Gâmmelvåla ä dä delvis jämt så som en skulle
ville!
Tia går litte lognere... står iblann nästan stille!

PRÄST-FÖSKED

Prästdottern Signe Ehrlings berättelse är hämtad ur Brunskogsboken, - De gamle berättar.

Det var en strålande vacker 1:a maj år 1889, då vi flyttade in i den gamla prästgården i Fösched. Själva flyttningen med dess bestyr både före och efter har jag inget tydligt minne av. Det som däremot etsat sig in i mitt minne var den gamla stora syrenbersån, som då fanns vid främre högra stugknuten, och det var säkerligen därför att vi barn fick inviga den med ett saftkalas, då de vuxna drack sitt kaffe där själva flyttningsdagen. Hur väl ser jag inte den gamla prästgården för min inre syn! Det var ett lågt, långt rödmålat envåningshus, typisk komministergård; stora ingången mitt fram, en farstubro utan tak med bänk på var sida. Så kom man in i en rätt stor förstuga med ett fönster på var sida dubbeldörrarna, till höger ingång till fars rum, mitt fram till matsalen, till vänster åt köket, som hade sin egen köksingång i ett tillbygge längs hela kortsidan åt vänster, eller för att tala med bygdens språk, åt öster. Innanför köket var en kammare med öppen spis och innanför fars rum det s.k. förmaket. På vindsvåningen var en stor inredd vind, det mest förtjusande tillhåll för oss barn under regniga och ruskiga daga. På varje gavel fanns också ett rum, som användes till sovrum åt föräldrar och barn. Ovanpå gavelrummen var en liten extra vind, som vi barn kallade ”övervind”, och på en av dem hade vi hittat en gammal svart tavla, som vi släpade ner och använde, när vi lekte skolla. Fönstren på vinden såg ut som utspända solfjädrar och satt ovanför de stora fönstren nere.

När vi varit där ett par veckor, hände det något. Först kom en främmande fru från Arvika, fru Andersson hette on. En dag fick jag se att hon satt och sydde på spädbarnskläder, och då frågade jag henne, vem som skulle ha dem, för vi var för stora, vi barn som då fanns. ”Jo, jag har beställt en levande docka åt Signe från Arvika, och den är nog så stor, att de här kläderna blir lagom.” O, så lycklig jag var! Jag var så förtjust i dockor, så utom de riktiga dockorna brukade jag tillverka trasdockor själv och kläda på dem småbarnskläder. En gång hade jag tagit min fars bästa prästdräktsbyxor till innanmäte i en sådan docka. Jag hade inte fyllt fem år, när vi kom till Fösched, så jag hade inte bättre vett. Men tänk, nu skulle jag få en levande docka! En morgon, när jag kom in i sängkammaren, stod där en barnvagn med ”dockan” i. Glädjestrålade rusade jag fram för att ta min ägodel i besittning men hindrades av någon, Jag fick inte ta upp henne ur bädden och inte hålla henne. ”Men det är ju min, det är min!” skrek jag, ”jag har ju fått henne av fru Andersson!” När jag så småningom hade lugnat ner mej, så blev det förklaringar, att det var en liten bror vi fått allesammans, och det var nog lika roligt, bara man hann sätta sig in i det. – Det var mitt första medvetna möte med livet. Lite längre fram mötte jag också döden för första gången. Till gården hörde en gammal man, som hette Nils, vardagligen kallad ”göben Nisch” av tjänstefolket. Det fanns inga ålderdomshem på den tiden, utan de gamla stackarna, som inte hade någon anhörig att ta hand om sig, fick gå på rote i gårdarna. Varje hemman hade sitt s.k. rothjon, som ambulerade i stugorna allt efter deras areal. Prästgårdens ägor var så stora, att innehavaren där fick ha en person boende hos sig alltid. Jag minns inte ”göbben Nisch” så mycket medan han levde, bara

ett och annat drastiskt uttalande han gjorde åt jungfruarna. En dag var han död och blev ställd på bår i mangelboden i den gamla flygelbyggnaden, som ännu finns kvar. (Var med på foto i förra numret av Bocken) – Där kan jag se honom för mina ögon.

I stället för honom kom en yngre man, Spelmans-Ola, till oss. Han var förvärt av ledgångsreumatism och för den skull ur stånd att med arbete kunna försörja sig. Hans musikaliska begåvning är så välkänd här i Brunskog, så den är inte mycket att orda om. Vi tyckte det var så roligt gå upp i drängstugan och höra honom spela på sin fiol. Han sjöng låtar till emellanåt. Ibland tror jag han satte ihop melodier själv, då han spelade och berättade samtidigt. Han hade skaffat sig en apparat, som särskilt fånglade oss barn och tjänstefolket det var en elektricitetsmaskin. Varje dag tog han sig själv elektricitet, som han trodde var nyttiga för lederna, och ofta passade vi på att gå upp till honom och delta i seansen.

Han fick så småningom annat att bestyra. Det fanns en brunn med järnhaltigt vatten på prästgårdens domäner, och i närheten av denna lät far bygga upp ett varmbadhus, som innehöll två badrum med tillhörande duschrum,, ett pannrum med en inmurad stor järngryta, där vattnet värmdes upp och tappades i ett stort träkar, varifrån det sedan medelst kranar fördes till badkaren, som också var av trä. Det blev nu Ola, som skötte badhuset med den äran. Ofta bestods det av tallbarrsbad, då tallris koktes i vattnet. Badhuset var uppsatt enbart för familjens behov, men andra fick också komma och bada, om de hade lust. Vi hade en morbror, som kom till oss på kryckor, men genom baden blev han så frisk, att han spikade upp kryckorna i kors ovanför dörren till det badrum som han använt.

För att nu återgå till Ola ska jag tala om, att han fick läsa och räkna med oss barn, när vi kommit upp i skolåldern. Far och mor skulle annars göra det, men de hade inte alltid tid, och för att vi inte bara skulle leka oss fram genom dagarna, blev Ola satt till vår magister emellanåt. Han var duktig i räkning själv. Jag kn se honom i tankarna, när han kommer in i vårt skolrum, klädd i sina bästa kläder, en fin, ljus kostym. Många år efteråt, då vi bodde på Slorudsborg, var en av bröderna på sjukhuset i Arvika och fick där veta av syster Hanna, att Spelmans-Ola legat där strax förut, och han hade berättat för henna, att han varit ”gubernant” för pastor Ehrlings barn.

Kristendomsundervisningen skötte våra föräldrar om. För min del bestod den mest i att jag fick läsa tillsammans med konfirmanderna, som vartannat år undervisades i vår prästgård. Det var en vänskaplig överenskommelse mellan prästerna, att de skulle turas om med västra och östra delarna av församlingen. När det var fars tur att ha västra delen, kom läsbarerna till Föske, och när han nästa år skulle ha östra, möttes de i sockenstugan. Jag skulle tro, att förhållandet var detsamma, när det gällde husförhören, som brukade hållas i skolhusen. Varje dag i vårt hem började och slutade med en andaktsstund i det stora köket, där vi alla samlades, alla tjänarna inberäknade. Det gjordes ingen skillnad, om vi hade gäster i huset. Far läste en text ur Bibeln, talade fritt över den och ställde frågor till oss barn ibland. För sin enskilda andakt använde han sig alltid av grundtexten.

Det var ett ovanligt lyckligt familjeliv, som utvecklades i den gamla prästgården. Vi hörde aldrig någon oenighet mellan föräldrarna. Om de någon gång skulle vara av skilda åsikter, avhandlade de dem sinsemellan. För oss framstod de som en stark enighet, och de uppfostrade oss med ansvar inför Guds ögon. Vi fick stryk ibland men aldrig i vredesmod. Den som agade oss talade om, att han eller hon tyckte det var ledsamt göra det, men att det måste ske, därför att Gud anförtrott dem ha ansvar för oss och hjälpa oss att bli riktiga människor. Det åstadkom inga komplex hos någon av oss, för vi begrep själva, att vi inte var några änglar utan vanliga ostyriga ungar. Vi hade mycken frihet att springa omkring ute i skog och mark och hade alldeles särskilt roligt. Snälla lekkamrater hade vi också bland torparbarnen, som vi gick och hämtade när vi ville. Barnen på Nordtorpet var väl medst jämnåriga och våra trognaste vänner. De måste ha varit välluppfostrade, för vi hörde aldrig en svordom eller annat fult ord av dem, vilket inte kan sägas om torpardrängarna. Vi kunde vara ute hela dagarna ibland och ha mat med oss, å nog levde vi riktigt friluftsliv. På vintern åkte vi skidor och kälke ända tills dagen mörknade. När vi kom in, kanske både frusna och blöta, fick vi byta strumpor och ta på oss tofflor. Om inte mor hade tillfälle vara med, brukade vi oftast sitta framför brasan i den öppna spisen, och far berättade för oss bibliska berättelser, Andersens sagor eller händelser ur sitt eget liv. Han var en mycket god berättare och gjorde allt så levande och medryckande, att man tyckte sig själv vara med i händelserna. När brasan brunnit ner, satt vi och tittade i glöden och såg alla möjliga vidunderliga saker. Hade vår lilla mor tid vara med oss, gick det litet annorlunda till. Då satt vi runt matsalsbordet, hon med något handarbete, vi barn också ibland, och far läste högt för oss. Mor var mycket musikalisk, och hon spelade helst klassisk musik på pianot, och det uppskattade vi mycket.

Sju lyckliga barndomsår tillbringade vi på Fösked. Så kom en ödesdiger måndag den 2 november 1896, då hela huset på en eftermiddag brann ner ända till grunden. Den dagen hade vi barn blivit skickade ut i skogen att plocka mossor till mor, som skulle ha den till innanfönstren. Alltså hade vi på oss det sämsta vi ägde. Efter middagen satt vi tillsammans i fars rum, då jag plötsligt kände en underlig lukt och sade att jag tyckte det luktade brända trasor. Mor kom då tvärt ihåg, att hon ämnat tända en brasa i ett av gavelrummen och skulle därför bege sig uppför trappan och göra det men kom inte fram för tjock rök och eld som slog emot henne. Det blev en hiskelig brådska att få ihop folk för att rädda vad som räddas kunde.

Någon blev satt att ringa i vällingklockan för att påkalla grannarnas uppmärksamhet. Det fanns ingen telefon och inga bilar på den tiden, men ändå hann det komma rätt många för att hjälpa oss. Hur kyrkans brandspruta så småningom anlände, vet jag inte. Spelmans-Ola tänkte först och främst på pianot, som verkligen kom ut oskadat. Far tänkte på sin chiffonjé med värdepapper o.d. På vindsvåningen fanns ingen möjlighet att rädda något. Trappan ditupp var så nära dörren till fars rum, så han blev svedd av lågorna, när han gick förbi där bärande något i händerna.

Jag kan aldrig glömma när jag tolvårig stod där och såg vårt så kära hem undan för undan förtäras av lågorna och en tjock svart rök vällde fram. Det var så jag tyckte hjärtat skulle brista. Alla våra kläder hade brunnit upp, så vi hade ingenting att sätta på oss, varken ytterplagg eller annat, utan vi fick lina oss fram. Far fick låna en ljus sportmössa, i vilken han såg ganska komisk ut. Vi hade aldrig sett honom i någon sådan förut. Från våra vänner, kyrkoherde Wermes och fabrikör Skoglunds på Årnäs kom hästskjutsar för att hämta oss dit, och då delade vi oss så, att de tre pojkarna fick åka till Årnäs, föräldrarna, Elsa och jag till prästgården. Efter ett par dar fick vi ta Slorudsborg i besittning. En vän till far, faktor Anders Nilsson på Gullsby herrgård, hade ordnat med den saken. Slorudsborg stod färdig-möblerat och beboddes av ett statarpar, som skulle se till huset under ägarnas frånvaro. Ägaren var patron Jonas Unger, son till prosten i Holmedal, och han var hemma hos sina föräldrar. Hans fru led av en obotlig sinnessjukdom och var på ett vårdhem, så de skulle aldrig få ett gemensamt hem mera.

Det var så snällt av patron Unger att upplåta sitt hem åt oss hemlösa. Vi fick använda allt som vårt eget, tills vi hunnit skaffa oss nya saker, då det blev auktion på patron Ungers ägodelar. Alla människor, både kända och okända, var så snälla mot oss. Nästan dagligen fick vi ta emot gåvor in natura, som t.ex. tyg till lakan, underkläder, klänningar o.d. Det dröjde väl ett tag, innan vi barn blivit riktigt hemmastadda i den främmande miljön.

Vi hade ju mist allt vi ägde, så vi hade inte ens en enda bok att förströ oss med. Alla fars böcker hade också brunnit upp. Våra tankar gick ofta tillbaka till det gamla hemmet, våra lekkamrater och våra tillhörigheter. Fösked var i alla fall vårt barndomsparadis. Denna brand kom att få en avgörande betydelse på flera sätt. Därom berättas i nästa nummer av Bocken.

Gamla flygelbyggnaden ovan samt uthusen kunde räddas undan branden.

VINTER I MANGSKOG

Henrys
BYGGMATERIAL

Långvaksvägen 10 . Arvika
0570-500 26 info@henrysbygg.se
Öppettider:
Vardagar 7-17, Lörd 9 -13
www.woody.se/arvika

Woody
BYGGHANDEL

MOELVEN

Moelven Edanesågen AB

Skogsägare !

Ta gärna kontakt med oss när det gäller avverkning, skogsvård eller andra skogliga frågor.

Välkommen !

 SKOGSBRUKARNA

Skutboddens
Restaurang

Skutboddens Restaurang hälsar er välkomna till

Morsdags- buffé

31 Maj
från kl 13.00

Välkomna önskar Linda-Marie med personal
Tel: 0570-521 35
skutbouden@telia.com

Mikaels Skog- o Grävtjänst
Brunskog

Ombesörjer grävning,
dumper- och lastbils-
transporter samt skogs-
röjningsarbete

Kontaktperson
Mikael Gustavsson
Mobil: 073-049 17 30

Brunskogs Elektriska
Edane Rör AB

671 70 EDANE

**Vi utför de flesta
former av installationer
inom EI & VVS**

0570-501 87(EI)
0570-502 00 (VVS)

Kalendarium

Evenemang 2016

Hantverksmässa

Rally Edane - Team Westom

Gammelvala

Höstmarknad

Brunskogs Husmodersförening.

Du som vill arbeta i Husmodersföreningens styrelse är hjärtligt välkommen att anmäla Dig hos Anna Lena Nilsson, 0570-523 15.

Vill du hjälpa till under Gammelvala?

Det kan vara någon dag eller några timmar en dag. Kontakta kontoret 0570-522 08.

Vill du bli medlem?

Medlemsavgift är 100 kr och betalas in på bankgiro nr 849-90 22.

Uppge namn och fullständig adress så att vi kan registrera Er. Välkommen!

Nästa Bock kommer i maj 2016.

Vill du medverka så skicka in ditt material till kontoret.

Brunskogs Hembygdsförening, Skutbouden, 671 94 Brunskog.

E-post: info@gammelvala.se

Ramström

Välkommen till din
Coop Nära-butik i Vikene!

Hos oss kan du tanka dygnet runt

Vi säljer Svenska Spels lotter

Apoteksombud

Ombud för Schenker och DHL

Telefon: 0570-520 13

Våra öppettider:

Mån - fre   **9 - 19**

Lördag   **9 - 18**

Söndag   **12 - 18**

**BLI MEDLEM -
MERA FÖRMÅNER.**

coop nära

Vikene, en del av **KONSUM VÄRMLAND**

Från Brunskog
till hela Värmland

För mer information ring 0570-509 09
eller besök vår hemsida www.brunskogs.se

Brunskogs
försäkringsbolag